

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA I-a PENALĂ

ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu din data de 16.01.2026

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: Ionescu Andreea

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ: Jderu Claudia

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ: Opăriuc Virginia

GREFIER: Călin Veronica

Pe rol, se află soluționarea cauzei penale, în complet de divergență, având ca obiect cererea de recuzare a doamnei judecător Moroșanu Raluca, membru al completului C 4 Contestații, formulată de către contestatorul inculpat Ivan George Alexandru.

Fără citare.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, după care:

COMPLETUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,

Deliberând asupra cererii de recuzare, constată următoarele:

Prin cererile formulate la data de 15.01.2026, contestatorul inculpat Ivan George Alexandru a solicitat recuzare a domnilor judecători Dari Bogdan-Alexandru și Moroșanu Raluca, membri ai completului de judecata investit cu soluționarea contestației formulată împotriva încheierii din data de 16.09.2024, pronunțată în camera de consiliu, în dosarul nr. 31412/3/2023/a1 al Tribunalului București – Secția I Penală, pentru mai multe considerente, detaliate pentru fiecare membru al completului de judecata.

Astfel după ce a făcut referire la dispozițiile legale aplicabile în cauză și la jurisprudența CEDO, în concret, cu privire la cauza de față a arătat următoarele: Apărarea a avut în vedere, pentru ambii magistrați, exclusiv a doua situație menționată în cererea formulată în scris, respectiv un criteriu subiectiv de apreciere, care a generat, în ambele cazuri, situații distincte de evidenta parțialitate, cu consecința nefastă a încălcării dreptului la un proces echitabil, consfințit de CEDO.

În raport de dna **judecător Raluca Morosanu**, apărarea a avut în vedere conduita public exprimată, cu prilejul ieșirilor în interviuri televizate, din ultima lună, în care magistratul și-a exprimat intoleranța la nivel "uman" față de inculpații cercetați în diverse cauze penale, calificând drept "intruzivă" atitudinea altor magistrați care au "sfătuit" la toleranță și umanitate față de inculpații cercetați, probabil, pentru corupție, după cum era contextul în care doamna judecător a acordat interviul public.

Astfel, conform Principiilor Generale enunțate în Hotărârea Micallef contra Maltei, imparțialitatea denotă absența prejudecății sau a părtinirii, existența sau inexistența acestora putând fi testată pe mai multe căi. În acest context, se poate avea în vedere, printre altele, ostilitatea manifestată de către judecător, din motive personale, convingerile intime ale acestuia în raport de declarațiile publice, ca și exprimarea unor

nemulțumiri conexe cauzei în sala de ședință (acest din urmă aspect nefiind îndeplinite în cazul domniei sale).

Cu titlu de principiu, de asemenea, CEDO a amintit, cu referire la cauza *Padovani c. Italiei* (26 februarie 1993, par 27), că este fundamental ca într-o societate democratică tribunalele să inspire încredere justițiabililor, art. 6 par. 1 din Convenție impunând ca fiecare instanță să fie imparțială (par. 35-38).

Aplicând, însă, standardul obiectiv și subiectiv afirmat de jurisprudența CEDO, s-a reținut în practica judiciară internă că, „trebuie determinat dacă judecătorul oferă garanții suficiente pentru a exclude orice bănuială legitimă în privința sa iar în acest sens, aparențele prezintă o anumită importanță, având în vedere încrederea pe care instanțele trebuie să o inspire publicului și, în primul rând, acuzatului în procesul penal. (Noul Cod de procedură penală, Editura Hamangiu 2014, Nicolae Volonciu, Andreea Uzlău, fila 163).

Mai susține că, în limita omenescului posibil, judecătorul este dator să asigure și aparența de imparțialitate, adică o percepție a imparțialității sale din partea publicului, o credibilitate a activității judiciare, sens în care Principiile de la Bangalore au consacrat această valoare la pct. 2.2., prevăzând că: „Judecătorul va veghea ca prin conduita sa, atât în cadrul instanței, cât și în afara ei, să mențină și să crească încrederea publicului în actul de justiție și în puterea judecătorească”.

În același sens, elementul determinant în a aprecia imparțialitatea magistratului constă în a ști dacă aprehensiunile celui interesat pot fi apreciate ca obiectiv justificate, în privința imparțialității obiective a judecătorului, aparențele având un rol decisiv (Corneliu Bârsan, *Convenția Europeană a Drepturilor Omului Comentariu pe articole*, vol. I Drepturi și libertăți, fila 495).

Or, chiar dacă punctul de vedere exprimat de doamna judecător nu face în vreun fel referire la aspectele concrete din această cauză, privind strict din punctul de vedere al apărării, față de similitudinea problemei juridice analizate (infrațiuni de corupție reținute în sarcina inculpatului din prezenta cauză) — atât în dosarul de cameră preliminară cât și în opinia exprimată de domnia sa în public, caracterizată prin lipsa profundă de empatie și ignorarea principiilor legate de umanismul procesului penal în genere, apare ca fiind justificată temerea apărării legată de imparțialitatea judecătorului în soluționarea problemei juridice supusă atenției și asupra lipsei oricăror prejudecăți în soluționarea acesteia, prin luarea în considerare doar a argumentelor invocate. În acest sens, practica judiciară a mai reținut cazuri, în cadrul Curții de Apel Cluj și chiar la nivelul acestei instanțe.

În aceste condiții, raportat la conduita judecătorilor, la aparențele create și la standardele impuse de jurisprudența CEDO, apărarea contestatorului inculpat a apreciat că se conturează o îndoială legitimă și obiectiv justificată cu privire la imparțialitatea completului de judecată, îndoială incompatibilă cu exigențele unui proces echitabil și care impune admiterea cererii de recuzare.

Pentru aceste considerente, în temeiul disp. art. 67 raportat la art. 64 lit.f din Codul de procedură penală, a solicitat admiterea cererii de recuzare a ambilor membri ai completului de judecată, pentru motivele detaliate mai sus, desființarea actelor efectuate până în acest moment procesual în contestație și repartizarea soluționării cazului unui alt complet de judecată, în vederea unei judecăți obiective a cauzei.

Prin încheierea din data de 16.01.2026, s-a dispus respingerea ca nefondată a cererii de recuzare formulată de contestatorul inculpat Ivan George Alexandru cu privire

la domnul judecător Bogdan Alexandru Dari și s-a constatat intervenită divergența cu privire la soluționarea cererii de recuzare a doamnei judecător Raluca Moroșanu.

Examinând cererea de recuzare a doamnei judecător Raluca Moroșanu, în raport de motivele invocate și de dispozițiile ce reglementează instituția recuzării – art. 67 din Codul de procedură penală, reține următoarele:

Astfel, în motivarea cererii de recuzare se invocă faptul că în privința doamnei judecător Moroșanu Raluca planează suspiciunea rezonabilă asupra imparțialității sale, în raport de conduita public exprimată, cu prilejul ieșirilor în interviuri televizate, din ultima lună, în care magistratul și-a exprimat intoleranța la nivel "uman" față de inculpații cercetați în diverse cauze penale, calificând drept "intruzivă" atitudinea altor magistrați care au "sfătuit" la toleranță și umanitate față de inculpații cercetați, probabil, pentru corupție, după cum era contextul în care doamna judecător a acordat interviul public.

În opinia contestatorului, chiar dacă punctul de vedere exprimat de doamna judecător nu face în vreun fel referire la aspectele concrete din cauză, privind strict din punctul de vedere al apărării, față de similitudinea problemei juridice analizate (infracțiuni de corupție reținute în sarcina inculpatului din prezenta cauză) — atât în dosarul de cameră preliminară cât și în opinia exprimată de domnia sa în public, caracterizată prin lipsa profundă de empatie și ignorarea principiilor legate de umanismul procesului penal în genere, apare ca fiind justificată temerea apărării legată de imparțialitatea judecătorului în soluționarea problemei juridice supusă atenției și asupra lipsei oricăror prejudecăți în soluționarea acesteia, prin luarea în considerare doar a argumentelor invocate.

Contestatorul inculpat a apreciat că se conturează o îndoială legitimă și obiectiv justificată cu privire la imparțialitatea completului de judecată, respectiv a doamnei judecător, îndoială incompatibilă cu exigențele unui proces echitabil și care impune admiterea cererii de recuzare.

Analizând cererea formulată, se reține că potrivit articolului 64 alin.1 lit. „f” din Codul de procedură penală, ***„judecătorul este incompatibil dacă există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată”***.

În opinia, majoritară, a completului chemat să soluționeze cererea, în verificarea existenței suspiciunii că un judecător este părtinitor, decisivă este părerea persoanei care își exercită dreptul de a recuza judecătorul, sub aspectul gradului de rezonabilitate.

În Decizia Curții Constituționale nr. 500 din 30 ianuarie 2016 s-a reținut că „în cazul recuzării pentru cazul de incompatibilitate reglementat de art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, criteriul general acceptat pentru excludere este *«percepția rezonabilă de subiectivism»*, modalitățile de a stabili dacă există percepția de subiectivism evoluând de la o *«probabilitate mare»* de subiectivism până la o *«probabilitate reală»*, o *«posibilitate substanțială»* și o *«suspiciune rezonabilă»* de subiectivism. Percepția de subiectivism se măsoară prin standardul obiectiv al observatorului rezonabil, așadar, ce este decisiv este dacă temerile că un anumit judecător ar fi lipsit de imparțialitate pot fi considerate ca justificate, în mod obiectiv, de către un observator rezonabil care reprezintă societatea.”

Deși art. 6 paragraful 1 din Convenție impune cerința ca instanța „să fie imparțială”, în jurisprudența sa, CEDO a statuat că și *aparențele* prezintă o anumită

importanță având în vedere că, într-o societate democratică, instanțele trebuie să inspire încredere justițiabililor [Castillo Algar împotriva Spaniei].

Acest principiu a fost reiterat prin hotărârea din 23 aprilie 2015 a Marii Camere a CEDO în cauza Morice contra Franței, prin care, la pct.78 s-au statuat următoarele: <<... *chiar și aparențele pot avea o anumită importanță sau, cu alte cuvinte, „justiția nu trebuie numai să fie îndeplinită, ea trebuie să fie și percepută ca fiind îndeplinită”* (a se vedea *De Cubber*, citat mai sus, § 26). Motivul este acela că se află în joc încrederea pe care trebuie să o inspire publicului instanțele dintr-o societate democratică. Așadar, orice judecător în legătură cu care există motive legitime de suspectare a lipsei imparțialității trebuie să se retragă (a se vedea *Castillo Algar împotriva Spaniei*, 28 octombrie 1998, § 45, *Rapoartele 1998-VIII*, și *Micallef*, citat mai sus, § 98)>>, fiind consacrată încă din hotărârea din 24 mai 1989 în cauza *Hauschildt C. Danemarca* (pct.48).

Standardele naționale în materie sunt mai ridicate (întrucât legea română pretinde nu doar să nu existe o lipsă de imparțialitate, ci să nu existe nici măcar o suspiciune de lipsă de imparțialitate). Relevante sunt și dispozițiile art. 9 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii cu nr. 328/2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor potrivit căroră „*judecătorii trebuie să se abțină de la orice comportament, act sau manifestare de natură să altereze încrederea în imparțialitatea lor*” și, respectiv, art.23 din același Cod deontologic (potrivit căroră „*judecătorii sunt datori să se abțină, potrivit legii, de la orice activitate legată de actul de justiție în cazurile care se presupune existența unui conflict între interesele lor și interesul public de îndeplinire a justiției sau de apărare a intereselor generale ale societății*”).

Potrivit *Principiilor de la Bangalore*, imparțialitatea este esențială pentru îndeplinirea adecvată a funcției judiciare. Ea privește nu doar hotărârea însăși, ci și întreg procesul prin care se ajunge la aceasta. **Imparțialitatea este calitatea fundamentală cerută unui judecător și reprezintă atributul esențial al justiției. Imparțialitatea trebuie să existe atât în realitate cât și din perspectiva unui observator rezonabil.** Dacă, din afară, judecătorul este perceput ca fiind părtinitor, această percepție este de natură să lase impresia că s-a cauzat un prejudiciu și o nedreptate, distrugând astfel încrederea în sistemul de justiție. Percepția de imparțialitate se măsoară prin standardul observatorului rezonabil. Subliniază instanța de control judiciar că și aparențele pot prezenta o oarecare importanță sau, altfel spus, „**nu trebuie doar să se facă dreptate, ci să se și vadă că se face dreptate**” (a se vedea *Cauza De Cubber*). Punctul de interes îl constituie încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o insufle populației. În consecință, orice judecător față de care există un motiv întemeiat pentru temerea că acesta nu este imparțial trebuie să se abțină (a se vedea *Castillo Algar împotriva Spaniei*, 28 octombrie 1998, *Culegere 1998-VIII*, pct. 45).

Fără a face analiza afirmațiilor punctuale ale doamnei judecător, în cadrul interviului acordat, chestiuni care nu sunt în competența instanței și, de altfel, excedează obiectului verificărilor, Curtea reține, însă, că, în esență, critica contestatorului vizează poziționarea publică a doamnei judecător cu privire maniera în care dânsa apreciază că un judecător e necesar să își exercite funcția, respectiv lipsit de empatie, intolerant.

Curtea observă, dincolo de evidență, că, la momentul prezent, legislația națională reglementează detaliat modalitatea în care o anumită „persoană” (cetățean român, cu studii specifice, cu reputație neștirbită, etc) poate deveni judecător. Conform Constituției României (Art. 124) și legilor organizării judiciare, justiția se îndeplinește în numele legii, fiind unică, imparțială și egală pentru toți. Aceasta este realizată prin Înalta Curte de

Casație și Justiție și instanțele judecătorești (curți de apel, tribunale, judecătoria), judecătoria fiind independenți și supuși doar legii.

Prin urmare, principala condiție a judecătorului, înainte de a se verifica existența celorlalte criterii, este aceea de a fi om. Judecătorul nu este definit exclusiv prin competența sa tehnică sau prin capacitatea sa de a aplica corect norma juridică (rezultat, la rândul său, al unor nevoi sociale, deci esențialmente umane), ci prin statutul său de agent moral, cu privire la care să se poată, măcar, pune problema că este susceptibil, prin natura sa, unui subiectivism ce se impune a fi verificat chiar prin prisma art. 64 din Codul de procedură penală.

Acest statut presupune existența empatiei cognitive și afective – capacitatea de a înțelege stările mentale ale celuilalt și de a le lua în considerare în procesul deliberativ. Fără această dimensiune, actul de judecată, în toate formele sale și independent de obiectul cauzei supuse atenției judecătorului, riscă să se reducă la o operațiune pur formală, lipsită de sensibilitate față de contextul uman al realităților sociale reflectate de cauzele aduse în fața judecătorului.

Într-o asemenea situație, judecătorul încetează să mai fie un interpret al dreptății și devine un simplu executor al regulii, funcție care, în principiu, poate fi replicată de sisteme algoritmice.

Prin urmare, în opinia majoritară a completului chemat să soluționeze prezenta cerere de recuzare, **empatia nu reprezintă un element secundar sau subiectiv al justiției, ci o condiție structurală a judecății umane, fără de care diferența dintre discernământul juridic și automatismul tehnologic se estompează.**

Empatia nu este sinonimă cu indulgența, ci reprezintă un mecanism cognitiv esențial pentru evaluarea corectă a intențiilor, a contextului și a proporționalității răspunsului sancționator. Un judecător lipsit de empatie nu este mai obiectiv, ci chiar mai expus unor distorsiuni cognitive, iar absența empatiei compromite chiar capacitatea de judecată.

Ca atare, completul, în majoritate, apreciază ca fiind justificată percepția contestatorului în sensul lipsei de încredere în imparțialitatea actului de justiție. Imparțialitatea presupune nu doar absența favoritismului, ci și capacitatea de a înțelege simetric pozițiile părților implicate, de a aplica normele de drept în urma unei evaluări reale a contextului uman, în lipsa unor atare demersuri, legitimitatea deciziei fiind fragilizată, chiar dacă poate rămâne, tehnic, legal corectă.

Apreciind ca fiind fundamental dreptul contestatorului de a beneficia de o judecată independentă și imparțială, se reține că esențial pentru protecția drepturilor fundamentale ale oricărei persoane acuzate, indiferent de natura acuzației, obiectul și de faza procesuală a cauzei, este ca aceste caracteristici ale actului de justiție să nu poată fi puse la îndoială.

În consecință, în majoritate, se apreciază că, în prezenta cauză, sunt îndeplinite condițiile existenței unei suspiciuni rezonabile că imparțialitatea doamnei judecător Moroșanu Raluca este afectată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În opinie majoritară:

În baza art.68 C.proc.pen. raportat la art.67 Cod proc.pen. și art.64 alin.1 lit.f Cod proc.pen. admite cererea de recuzare formulată de contestatorul inculpat Ivan George Alexandru cu privire la doamna judecătoare Raluca Moroșanu membru al completului de judecată cu privire la care s-a format cererea de recuzare.

În baza art. 275 alin. 3 C.proc.pen. cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.
Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 ianuarie 2025.

PREȘEDINTE,
ANDREEA IONESCU

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,
VIRGINIA OPĂRIUC

Grefier,
Călin Veronica

Red./tehored. – jud. A.I./2026
Ex.2

În opinie separată,

În baza art.68 C.proc.pen. raportat la art.67 Cod proc.pen. și art.64 alin.1 lit.f Cod proc.pen. respinge ca nefondată cererea de recuzare formulată de contestatorul inculpat Ivan George Alexandru cu privire la doamna judecătoare Raluca Moroșanu membru al completului de judecată cu privire la care s-a format cererea de recuzare.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 ianuarie 2025.

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,
CLAUDIA JDERU

În opinie minoritară, apreciez, prin prisma conținutului concret al cererii de recuzare formulate de contestatorul inculpat și a dispozițiilor legale incidente în procedura de soluționare a recuzării (art. 67 din Codul procedură penală), că cererea de recuzare a doamnei judecător Raluca Moroșanu este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 10 din Legea nr. 304/2004, privind organizarea judiciară, toate persoanele au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, de către o instanță imparțială și independentă, constituită potrivit legii.

Totodată, legiuitorul național a reglementat cazurile de incompatibilitate, precum și procedura de soluționare a abținerii și recuzării astfel încât să nu permită unui judecător să se retragă nejustificat de la soluționarea unei cauzei, respectiv să nu permită părții să își aleagă judecătorul cauzei.

În lumina jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea instanței de judecată, în sensul art. 6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este analizată atât sub aspect subiectiv, cât și sub aspect obiectiv (a se vedea cauzele Procola c. Luxemburgului; Le Compte van Leuven, de Meyer c. Belgiei; Thorgeir c. Islandei; Hauschildt c. Danemarcei; Klezn c. Olandei; Piersack c. Belgiei, De Cubber c. Belgiei; Grieves c. Marii Britanii; Kyprianou c. Ciprului; Wettstein c. Elveției; Padovani c. Italiei; Rudnichemko c. Ucrainei; Castillo Algar c. Spaniei; Micallef c. Maltei).

Prin prisma demersului subiectiv, judecătorii sunt datori să se abțină să manifeste o părere preconcepută (CEDO, hotărârile Piersack c. Belgiei din 1 octombrie 1982, paragraf 30, și De Cubber c. Belgiei din 26 octombrie 1984, paragraf 25), iar prin prisma demersului obiectiv, judecătorul trebuie să ofere suficiente garanții pentru a exclude orice dubiu că ar putea acționa părtinitor într-un litigiu dedus judecății (Piersack c. Belgiei și Grieves v. the United Kingdom).

Imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se prezumă până la proba contrarie, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o anumită cauză urmând a fi dovedită.

Reamintesc că potrivit dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Codul procedură penală, judecătorul este incompatibil dacă: ... f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată.

Referitor la termenul „suspiciune rezonabilă”, utilizat în relație cu instituția recuzării, analiza acestuia se face prin raportare la afectarea imparțialității judecătorului.

Recuzarea este o ipoteză de excludere a judecătorului suspect - *judex suspectus* (distinct de *judex incapax* și *judex inhabilis*), iar suspiciunea poate avea numeroase temeiuri, astfel cum se arată în literatura de specialitate, „pot exista anumite împrejurări, interese, relațiuni, pasiuni, preocupățiuni care ar putea să producă îndoială, suspiciune asupra imparțialității judecătorului, și de aceea legea, în interesul bunei justiții, a încrederii în justiție, și a prestigiului acesteia, prevede recuzabilitatea judecătorului suspect. (...), *judex suspectus* trebuie să fie dispensat de a judeca procesul, în care ținându-se cont de forța medie de rezistență individuală, s-ar putea prezuma, că este imparțial (...)” (Decizia Curții Constituționale nr. 500/2016).

Așadar, principiul imparțialității justiției constituie un corolar al principiului legalității ce caracterizează statul de drept. Pe de altă parte, principiul imparțialității presupune ca autoritățile cărora le revine sarcina de a înfăptui justiția să fie neutre.

În cazul recuzării pentru cazul de incompatibilitate reglementat la art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, criteriul general acceptat pentru excludere este „percepția rezonabilă de subiectivism”, modalitățile de a stabili dacă există percepția de subiectivism evoluând de la o „probabilitate mare” de subiectivism până la o „probabilitate reală”, o „posibilitate substanțială” și o „suspiciune rezonabilă” de subiectivism.

Percepția de subiectivism se măsoară prin standardul obiectiv al observatorului rezonabil, așadar, ceea ce este decisiv este dacă temerile că un anumit judecător ar fi lipsit de imparțialitate pot fi considerate ca justificate, în mod obiectiv, de către un observator rezonabil care reprezintă societatea.

Potrivit Raportului intitulat „Consolidarea integrității sistemului judiciar. Cooperare între Consiliul Superior al Magistraturii din România și Consiliul Judiciar din Olanda, Indicatorii de integritate” aflat pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii

(<https://www.csm1909.ro/ViewFile.ashx?guid=6aca60e6-7171-442f-ac63-13b3c6e19bd9-InfoCSM>) în materia imparțialității, unul dintre subindicatori este obligația judecătorului de a fi liber de orice relații, subiectivism sau părtinire, care afectează, sau pot fi percepute ca afectând capacitatea de a decide independent.

„Această obligație presupune:

- să nu facă în mod conștient nicio observație care ar putea sugera în mod rezonabil **vreun grad de hotărâre prealabilă în rezolvarea disputei sau care ar putea influența corectitudinea lucrărilor;**

- să dea dovadă de respectul datorat tuturor persoanelor (părți, martori, avocați,), fără a face distincții bazate pe motive ilegale sau incompatibile cu îndeplinirea corectă a funcțiilor;

- să se asigure că pregătirea lor profesională este vizibilă în îndeplinirea îndatoririlor;

- să își îndeplinească funcțiile cu respectul cuvenit principiului tratamentului egal al părților, evitând ideile preconcepute sau discriminările, păstrând echilibrul între părți și asigurându-se că fiecare parte și participant la proces este audiată/audiat în mod corect” (pag 10 a raportului anterior citat).

Examinând, în concret, motivele invocate, prin prisma considerentelor teoretice expuse anterior, se constată, cu caracter prioritar, că prin cererea anterior menționată, contestatorul inculpat a recuzat cel de-al doilea membru al completului de judecată, față de „conduita public exprimată, cu prilejul ieșirilor în interviuri televizate, din ultima lună, în care magistratul și-a exprimat intoleranța la nivel [uman] față de inculpații cercetați în diverse cauze penale, calificând drept intruzivă atitudinea altor magistrați care au [sfătuit] la toleranță și umanitate față de **inculpații cercetați, probabil pentru corupție**, după cum era contextul în care doamna judecător a acordat interviul public”.

Totodată în cuprinsul aceleiași cereri se mai relevă următoarele: „chiar dacă punctul de vedere exprimat de doamna judecător **nu face în vreun fel referire la aspectele concrete din această cauză, privind strict din punctul de vedere al apărării, față de similitudinea problemei juridice analizate (infrafracțiuni de corupție reținute în sarcina inculpatului din prezenta cauză) – atât în dosarul de cameră preliminară cât și în opinia exprimată de domnia sa în public**, caracterizată prin lipsa profundă de empatie și ignorarea **principiilor legate de umanismul procesului penal în genere**, apare ca fiind justificată temerea apărării legată de **imparțialitatea judecătorului în soluționarea problemei juridice supusă atenției și asupra lipsei oricăror prejudecăți în soluționarea acesteia**, prin luarea în considerare doar a argumentelor invocate”.

Dintr-o simplă lectură a considerentelor cererii de recuzare se constată faptul că autorul acesteia recunoaște faptul că „punctul de vedere exprimat de doamna judecător **nu face în vreun fel referire la aspectele concrete din această cauză**” însă invocă „(...) **similitudinea problemei juridice analizate (infrafracțiuni de corupție reținute în sarcina inculpatului din prezenta cauză) – atât în dosarul de cameră preliminară cât și în opinia exprimată de domnia sa în public**” fără însă a releva în ce manieră susținerile doamnei judecător privind discuțiile referitoare la indulgența organului judiciar vis a vis de inculpat constituie o problemă juridică similară celor invocate în cauza dedusă judecătii ce are ca obiect contestația formulată de contestatorul inculpat împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară din cadrul primei instanțe de judecată prin care s-a dispus începerea judecătii.

Similar se reclamă o conduită generală contrară principiului umanismului procesului penal lato sensu, fără a indica în ce manieră conduita doamnei judecătoare este antagonică necesității respectării demnității umane, atât a celor care comit ilicite penale, cât și a victimelor, pe ce plan se manifestă aceasta: substanțial, procedural sau execuțional penal și care este implicarea concretă asupra rezolvării disputei și al influenței asupra corectitudinii lucrărilor în cauză. Aceasta în condițiile în care astfel cum a statuat și instanța de contencios constituțional prin decizia nr. 14 din 28 iunie 2021, par. 101 „incompatibilitatea judecătorului se stabilește prin raportare exclusiv la pricina care îi este dedusă judecății.”

În mod evident judecătorul chemat a soluționa cererea de recuzare nu poate specula sau complini carențele actului introductiv, cu atât mai mult cu cât îndepărtarea unui judecător de la soluționarea cauzei constituie o normă de excepție de la principiul „repartizării în mod aleatoriu” a dosarelor în cadrul instanțelor din România, principiu de bază în ceea ce privește alocarea, pe complete, a dosarelor, în momentul primirii acestora de către instanțele competente, fiind o normă de organizare judiciară cu rang de principiu, cu scopul de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție.

Pe cale de consecință, în fapt, temeiurile invocate în cadrul prezentei cereri de recuzare nu se circumscriu celor ce ar putea să intre în sfera de aplicare a dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Codul procedură penală, astfel încât prezenta cerere de recuzare este neîntemeiată, impunându-se în opinia mea a fi respinsă, ca atare, potrivit art. 68 din Codul de procedură penală.

**JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,
CLAUDIA JDERU**